

IŠMINČIAUS IR KARALIAUS
POKALBIS APIE SIELOS PRIGIMTĮ

Aštavakra

Gita

Aštavakara-Gita

Ižanga

Tai dialogas tarp išminčiaus Aštavakaros ir karaliaus Džanakos apie sielos prigimtį ir realybę. Gita atskleidžia pilną išorinio pasaulio nerealumą ir absoliučią vienovę su viskuo, kas egzistuoja tiek išorėje, tiek viduje. Tai šventas induizmo tekstas, išdėstantis Advaita-vedantos filosofiją. Aštavakra-Gitai aukštą įvertinimą suteikė šios filosofinės tradicijos atstovai Ramakrišna ir Vivekananda, o taip pat gerai žinomi indų dvasiniai mokytojai: Šri Šri Ravi Šankaras, Svami Činmayananda.

Aštavakra-Gitoje tvirtinama, kad išsilaisvinimo pasiekimui būtina vengti juslių objektų ir pripažinti, kad pasireiškęs pasaulis – tai iliuzija. Išminčius suvokia, kad jis yra visose būtybėse ir visos būtybės – jame. Išsilaisvinimo požymiai pasireiškia tuo, kad protas daugiau nėra prie nieko prisirišęs, nieko neatmeta ir nesilaiko už nieko, niekuo nesidžiaugia ir dėl nieko neliūdi.

Tam, kad samsara būtų palikta, reikia pasiekti visišką troškimų nebuvimą ir šaltakraujiškumą, atmetus norus, priešišumą, naudą ir praradimus, gerus ir blogus darbus, viskam įgauti visišką abejingumą.

Aukščiausios realybės suvokimas veda į atsisakymą nuo prisirišimų prie turtų, draugų, priešų, šventų raštų ir nuo išsilaisvinimo paieškų.

Iš sanskrito į anglų kalbą vertė John Richards,
iš anglų kalbos į rusų vertė Jurij Vitaljev,
iš rusų kalbos į lietuvių vertė Rimantas Genys.

Tekstas išverstas iš <https://www.oum.ru>

Aštavakra-Gita

Džanaka pasakė:

Kaip įgaunamos žinios? Kaip pasiekti išsilaisvinimą? Ir kas yra troškimų nebuvimas (беспристрастность), kurį reikia pasiekti prieš tai?

Viešpatie, pasakyk man tai. 1.1

Aštavakra pasakė:

Jeigu Jūs ieškote išsilaisvinimo, mano brangus, venkite jausmų objektų, kaip nuodo. Atsiverkite kantrybės, tyrumo, atjautos pakankamumo-pasitenkinimo ir teisingumo nektarui. 1.2

Jūs jokia ne žemė, vanduo, ugnis, oras ar netgi eteris. Norintis išsilaisvinimo žino save kaip sąmonę, šių penkių stebėtoją. 1.3

Jeigu tik Jūs pasiliksite ramus sąmonėje, stebėdamas patį save, skirtingai nuo kūno, tai netgi dabar Jūs tapsite laimingu, taikiu-ramiu ir laisvu nuo įsipareigojimų. 1.4

Jūs nepriklausote brahmanams arba kšatrijams arba bet kokiai kitai kastai, Jūs nepergyvenate kažkokio periodo, Jūs ne tai, ką mato akys. Jūs vienišas ir beformis, visko stebėtojas [liudytojas] – dabar [esate] laimingi. 1.5

Teisingumas ir neteisingumas, pasitenkinimas ir skausmas turi proto, kūno prigimtį ir dabar niekaip nejaudina jūsų. Jūs nesate nei darantysis, nei gaunantis veiksmų pasekmes; Jūs visada laisvi. 1.6

Jūs – viso ko atsiskyres stebėtojas ir visada pilnai laisvi. Nelaisvės priežastis – tai, kad gyvenantis žinoto stebėtoją kaip kažką kito, ne taip. 1.7

Kai Jus kandžiojo juodoji asmeninės nuomonės gyvatė, kvailai galvojote, kad „aš – darytojas“, dabar geriate pojūčių nektarą „aš – nesu darytojas“ ir [esate] laimingi. 1.8

Sudeginkite iki pelenų neišmanymo mišką suvokimo ugnimi. Žinokite, „aš – viena švari sąmonė“. Su pelenais dabar pasilikę, būkite laimingi, laisvi nuo kančių. 1.9

Tai, kame viskas gimsta, per daug panašu į gyvatę, kuri atrodo kaip virvė; šis džiaugsmas, aukščiausias žinojimas ir suvokimas – tai, kuo Jūs esate; dabar būkite laimingi. 1.10

Jeigu galvoti apie save kaip laisvą – kiekvienas laisvas ir jeigu galvoti apie save kaip apie surištą – kiekvienas surištą. Taigi, žodžiai „meditacija daro mintis realybe“ yra esminiai. 1.11

Jūsų reali prigimtis – viena tobula, laisva ir [nieko] nedaranti sąmonė, unikalus stebėtojas – atsiskyres nuo bet ko, be pasaulietišku norų. Tai – iliuzija, kai Jūs, atrodo, įsitraukę į kažkokius reikalus. 1.12

Mąstykite apie save kaip apie nejudančią sąmonę, laisvą nuo bet kokio dualizmo, palikę klaidingą idėją, kad sąmonė – tik išeina iš Jūsų; viskas išorėje arba viduje klaidinga. 1.13

Jūs ilgai buvote pagauti į tapatinimosi su kūnu spąstus. Atskirkite žinių peiliu spąstus – „aš esu sąmonė“ ir būkite laimingi, mano brangusis. 1.14

Jūs iš tiesų laisvi ir nieko nedarantys, pats iš savęs šviečiantis ir tobulas – jau [esate]. Jūsų nelaisvės priežastis – tai, kad Jūs vis dar kreipiatės į tekantį protą. 1.15

Viskas tik supa ir dengia Jus, todėl, kad Jūs esate švari sąmonė, tai nebūkite netolimi. 1.16

Jūs esate nesąlygoti ir nekintantys, beformiai ir nejudinami [nejudantys], nepasiekiamo sąmonė, nesupainiojami – tokia sąmonė neprisiriša. 1.17

Pripažinkite, kas tai, kas akivaizdu – iliuziška, tuo tarpu kaip tai, kas neišreikšta – tvirta. Per šį prasiskverbimą į esmę Jūs išvengsite kritimų ir nerealamo iš naujo. 1.18

Taip pat, kaip veidrodis egzistuoja kaip daiktas, kuris skiriasi nuo atspindžio, taip Aukščiausiasis egzistuoja ir už šio kūno. 1.19

Panašiai taip, kaip vienas ir tas pats viskas-pripildyta erdvė egzistuoja ribose ir be jų, taip pat amžina Būtis egzistuoja dalykų visumoje. 1.20

Džanaka pasakė:

Iš tiesų; aš – tobulas ir ramus, būdamas sąmone ne įprastuose priežastyse ir pasekmėse. Aš buvau supančiotas aptemimu. 2.1

Kadangi aš vienas duodu šviesą šiam kūnui – aš apšviečiu pasaulį. Rezultate visas pasaulis yra mano ir, iš kitos pusės, niekas nėra mano. 2.2

Dabar atsitapatinus nuo kūno, netikėtai, vienaip ar kitaip mano tikroji būtis tapo akivaizdi. 2.3

Taip pat kaip bangos, putos ir burbulai nesiskiria nuo vandens, taip visa tai, kas išeina iš manęs – [yra] niekas kita, kaip aš 2.4

Taip pat, kaip audinys, kai [yra] ištyrinėtas, pasirodo [esantis] tik siūlais, kai viskas suprasta – pasirodo [kad tai] niekas kitas, kaip aš. 2.5

Taip pat kaip cukranendrių sulčių cukrus – su tuo pačiu skoniu, taip visa tai, kas išeina iš manęs, pilnai yra persmelkta manimi. 2.6

Nuo neišmanymo atsiranda pasaulis ir nuo žinojimo jis nustoja būti didesnis už mane. Nuo neišmanymo iš virvės atsiranda gyvatė ir dėl žinojimo – gyvatė daugiau nepasirodo. 2.7

Šviesa yra mano esminė prigimtis ir aš ne kažkas užbaigto ir ne kažkas, be šito. Kai pasaulis šviečia amžinai, tai – tiesiog aš pats, kuris amžinai šviečia. 2.8

Visa tai – atrodo – manyje, atsispindi dėl neišmanymo, tačiau, taip pat, kaip gyvatė atrodo [esanti] virvė, taip pat, kaip vandens mirazas saulėtame karštyje ir, taip pat, kaip sidabras perlamutre. 2.9

Viskas, kas išeina iš manęs, vėl ištirpsta manyje, panašiai kaip žolė atgal į dirvą, banga į vandenį ir apyrankė į auksą. 2.10

Koks aš puikus! Šlovė man, nesunaikinamam, egzistuojančiam netgi po pasaulio sugriovimo – nuo Brahmos iki paskutinės žolelės. 2.11

Koks aš puikus! Šlovė man, vienišajam! Netgi kūne, aš neinu [niekur] ir neateinu iš niekur; aš būnu visada, pripildau viską. 2.12

Koks aš puikus! Šlovė man! Niekas nėra tiek protingas, kaip aš! Aš pažinau „viską“ ir „visada“, netgi be šio savo kūno! 2.13

Koks aš puikus! Šlovė man! Aš neturiu iš viso nieko ir, iš kitos pusės, turiu viską, prie ko gali prisiliesti kalba ir protas. 2.14

Žinios, tai, kas turi būti žinoma ir žinantysis – šie trys neegzistuoja realybėje. Aš – tobula realybė, kurioje jie atrodo, sąlygoti neišmanymu. 2.15

Iš tiesų, dualizmas – kančių priežastis. Nėra jokios kitos priemonės nuo to, nei suprasti – kad visa tai, matoma kiekvienu, nerealu ir tai, kad aš esu viena tobula realybė, sudaryta iš sąmonės. 2.16

Aš – švari sąmonė, nors per neišmanymą įsivaizduoja, kad turiu papildomus atributus. Nepertraukiamai atspindžiu tai, kas sutampa tuo, kuo sutampa; mano tikroji vieta – Neįsivaizduojama. 2.17

Dėl manęs nėra nei sąlygojimų, nei išsilaisvinimo. Iliuzija prarado savo pagrindą ir pasibaigė. Iš tiesų, visa tai egzistuoja manyje, nors ir galutiniame rezultate tai netgi neegzistuoja manyje. 2.18

Aš pripažįstu, kad visa tai ir mano kūnas – yra niekas, tuo tarpu, kaip mano tikroji būtis – tik švari sąmonė – na ir ką dabar gali įsivaizdavimų darbas? 2.19

Kūnas, dangus ir pragaras, nelaisvė ir išsilaisvinimas ir taip pat baimė patekti į iliuzijos jėgą... Ką tai reiškia tam, kurio prigimtis – sąmonė? 2.20

Iš tiesų, aš nejaučiu dualumo netgi minioje. Kokių ieškoti pasitenkinimų, kai pasaulis pavirto į dykumą su miražais? 2.21

Aš – nesu kūnas, ne kūno valdovas. Aš nesu gyvenantis [gyvas]. Aš – sąmonė. Šis mano gyvenimo troškimas buvo mano nelaisvė. 2.22

Iš tiesų visa tai – beribiame savęs pačio vandenyne, pagyvintame spalvotomis pasaulių bangomis, netikėtai atsiradusiais sąmonės vėjyje. 2.23

Tai beribiame manęs vandenyne mintys nutilo; gyvas pasaulinio lopšys dabar tapo nepakankamai patrauklus. 2.24

Kaip puiku tai, kad beribiame manęs pačio vandenyne gyvų būtybių bangos kyla, susiduria, žaidžia ir pranyksta, pagal savo prigimtį. 2.25

Aštavakra pasakė:

Kaip gali išmintingas žmogus, kaip Jūs – turintis asmeninį esminio vienišo ir nesugriaunamo suvokimą jausti kažkokius pasitenkinimus įgaunant turtus? 3.1

Iš tiesų, nežinant savęs, kiekvienas ieško pasitenkinimų iliuzinio suvokimo objektuose, taip pat kaip godumas į iliuzinį sidabrą kyla tam, kuris nežino, kad mato perlamutrą. 3.2

Visi šie žavesiai [прелести] yra kaip bangos jūroje. Pripažinęs tikrąją Aš prigimtį, kodėl valdome panašiai kaip turintis poreikius? 3.3

Išgirdę apie save, kaip apie švarią sąmonę ir, aukščiausiam lygyje, tobulą, ar toliau iš troškimo norės atstumiančių [bjaurių, priešišku] juslinių tikslų? 3.4

Kai išminčius suvokė, kad kiekvienas – pats – yra visose būtybėse ir visos būtybės – jame, stebėtina, kad individualizmas geba tęstis. 3.5

Stebėtina, kad žmogus, pasiekęs aukščiausią nedualumo būseną ir ketinantis ieškoti išsilaisvinimo, vis dar įtrauktas troškimų ir turi sulaukyti norą lytiškai santykiuoti. 3.6

Stebėtina, kad jau išsekęs ir, žinodamas labai gerai, kad jausminis impulsas – žinių [išminties] priešas, priverstas vis dar nekantriai trokšti geismo, netgi artėdamas link kapo. 3.7

Stebėtina, kad neprisirišęs prie šio ir kito pasaulio dalykų, atskiriantis tai, kas pastovu ir laikina ir nekantriai laukiantis išsilaisvinimo, yra priverstas vis dar bijoti dėl savo išsilaisvinimo. 3.8

Arba pagerbtasis [pakylėtas] arba iškankintas, išmintingas žmogus visada prisimena apie aukščiausią savo prigimtį ir nei laukia, nei nusivilia. 3.9

Didinga siela mato netgi asmeninio kūno veiksmus, lyg tai būtų dar kažkas, tai kam būti nerimastingu dėl pagyrimų arba užgauliojimų? 3.10

Stebintysis šį pasaulį kaip įsivaizdavimo [vaizduotės] vaizdinį, kuris neturi jokio susidomėjimo juo – kaip įsitvirtinęs žmogus gali jausti baime, netgi artinantis mirčiai?

Ką galima sulyginti su aukštos dvasios žmogumi, kurio protas laisvas nuo norų, laisvas nuo lūkesčių ir nusivylimų, kuris rado pasitenkinimą asmeniniame savo sąmonės suvokime? 3.12

Kaip turi tvirtas žmogus, žinantis, kad viskas suvokiama iš prigimties – niekas, numanyti, kad vieną dalyką verta priimti, o kitą atmesti? 3.13

Tam, kuris pašalino prisirišimus, kuris laisvas nuo dualumo ir nuo norų, ir nuo pasibjaurėjimo, tam, kuris yra savyje, niekas nėra nei kankinantis, nei džiaugsmingas. 3.14

Aštavakra pasakė:

Be abejonės, savo sąmonę suvokiantis, žaisdamas pasaulietišką gyvenimą, niekaip nesutampa su bukais šio pasaulio asilais. 4.1

Iš esmės, susitelkęs į mistišką jogą neįaučia jokių jaudulių, įsitvirtinęs šioje būsenoje – nors visi dievai, pradėdant nuo Indros, raudoja ir gedi. 4.2

Jis, žinantis, nepalietas sąlygojimų, kurie pasireiškia atitinkamai su gerais arba blogais darbais, taip pat, kaip dangaus neliečia dūmai, kad ir kiek aukštai bepakiltų. 4.3

Kas gali sutrukdyti didingai sielai, pažinusiai šį pilną pasaulį, kaip savo gyvenimą, būti pakankama-patenkinta [удовлетворенным]? 4.4

Iš visų keturių būtybių kategorijų, nuo Brahmos iki žolelės, tik žinojimo žmogus geba pašalinti siekius ir pasibjaurėjimą. 4.5

Retas žmogus žino save kaip neatskiriamą pasaulio Viešpatį - jokia baimė neateina pas tą, kuris gyvena esme. 4.6

Aštavakra pasakė:

Jūs nesate supančioti niekuo. Nuo ko švarus žmogus, kaip Jūs, turi atsitapatinti? Atsitraukę nuo kūno problemų, jūs galite nusiraminti. 5.1

Viskas išeina nuo Jūsų, kaip pūslai iš jūros. Žinodami save taip – kaip vienį, - galite būti ramūs. 5.2

Nors ir yra prieš akis, visa tai tai nereikšminga; egzistuoja Jumyse, nėra tobula, kaip Jūs. Tai – kaip gyvatė virvėje, todėl Jūs galite būti ramūs. 5.3

Lygus skausme ir pasitenkinime, lygus viltyje ir nusivylime, lygus gyvenime ir mirtyje, ir pilnas be trūkumų, Jūs galite būti ramūs. 5.4

Aštavakra pasakė:

Aš begalinis kaip erdvė, pasaulis panašus į indą. Žinoti tai ir nėra poreikio atsisakyti, priimti arba nutraukti, kad ir kas tai bebūtų. 6.1

Aš kaip vandenynas, daiktų įvairovė – bangos. Žinoti tai ir nėra poreikio atsisakyti, priimti arba nutraukti kad ir kas tai bebūtų. 6.2

Aš kaip perlamutras, atvaizduojamas pasaulis kaip sidabras. Žinoti tai ir nėra poreikio atsisakyti, priimti arba nutraukti kad ir kas tai bebūtų. 6.3

Aš egzistuoju visuose būtybėse ir visos būtybės yra manyje. Žinoti tai ir nėra poreikio atsisakyti, priimti arba nutraukti kad ir kas tai bebūtų. 6.4

Džanaka pasakė:

Tai begaliniame manęs vandenyne pasaulis klaidžioja čia ir ten, valdomas asmeninio vėjo. Aš nesu dėl to susirūpinęs. 7.1

Leisti pasaulio bangai gyventi asmeninę prigimtį, kilti arba pranykti begaliniame manęs pačio vandenyne. Man nuo to nei šalta, nei karšta. 7.2.

Tai – begaliniame manęs pačio vandenyne – atvaizdas, vadinamas pasauliu. Aš aukščiausiu lygiu taikus [ramus] ir beformis, ir toks Aš pasilieku. 7.3

Mano tikroje prigimtis nėra objektuose, neegzistuoja objektyviai veiksmuose, begalinis ir nedalyvaujantis, be norų ir pasaulyje, ir toks Aš pasilieku. 7.4

Iš tiesų, Aš – per daug švari sąmonė ir pasaulis kaip iliuzionisto fokusai, tai kaip aš galiu išreikšti, kad čia yra tai, ką galima priimti arba atmesti? 7.5

Aštavakra pasakė:

Nelaisvė yra tai, kai protą traukia į kažką, nusimena dėl kažko, atmeta kažką, laikosi už kažko, kažkuo patenkintas arba piktas. 8.1

Išsilaisvinimas yra tai, kai protas neprisirišęs prie nieko, dėl nieko nesusikremta, nieko neatmeta ir nesilaiko už kažko, nėra nepatenkintas niekuo ir nėra piktas ant niekieno. 8.2

Nelaisvė – kai protas užkibo kažkokiuose jausmuose ir išsilaisvinimas – kai protas nesikabina už jokių. 8.3

Kai nėra „manęs“, tai išlaisvina ir kai yra „mano“ – tai nelaisvė, sąlygotumas. Suvokdami tai iš tiesų, aš nesulaikau ir neatmetu. 8.4

Aštavakra pasakė:

Dualizmo suvokimas vykstančio ir įvykusio, kai jis įgautas, duoda galimybę dabar, atsitraukimo būdu, išsilaisvinti nuo pareigų ir pasiekti abejingumą viskam. 9.1

Iš tiesų, mano brangus, retai sutiksi tiek sėkmingą žmogų, kurio besisukančios visatos stebėjimas vestų į norą gyventi dėl pasitenkinimų ir materialaus žinojimo išnykimą. 9.2

Viskas čia nepastovu ir sugadinta trimis kančių rūšimis. Suvokus, kad čia viskas laikina, niekinga ir nusipelno tik abejingumo, žmogus pasiekia [vidinę] taiką [ramybę]. 9.3

Ar buvo toks laikas, kai žmonės buvo nedualūs? Atsisakę nuo materialių pirkinių noro, žmogus staiga pajaučia norą tobulėti. 9.4

Kas netaps abejingas pažinimui ir nepasieks nuolankumą, kai pamatys skirtumus netgi tarp didingų išminčių, šventųjų ir joga pareiškimų [teiginių, kalbos]? 9.5

Ar ne tas guru, kuris be troškimų ir šaltakraujis, pasiekia pilnas sąmonės prigimties žinias ir taip veda kitus iš samsaros? 9.6

Jeigu Jūs matote pokyčius, kaip ne daugiau, nei elementų visumos transformaciją, tai būsite greitai išlaisvinti nuo visų pareigų ir įsitvirtinimų asmeninėje prigimtyje. 9.7

Polinkiai – samsara. Žinodami tai, atsisakykite jų. Atsisakyti jų – atsisakyti samsaros. Dabar Jūs galite pasilikti savimi. 9.8

Aštavakra pasakė:

Atsisakant nuo norų, priešiško, naudos, praradimo ir gerų darbų, kurie yra vienas kito priežastis – aš praktikuoju abejingumą viskam. 10.1

Aš nagrinėju draugus, žemę, pinigus, turtą, žmoną ir palikimą – kaip sapną arba [fokusininko] bufatoriją. 10.2

Visur, kur yra norai, aš matau samsarą. Įsitvirtinęs troškimų nebuvime, aš laisvas nuo troškimų ir laimingas. 10.3

Sąlygotumų prigimtis yra ne kas kitas, kaip noras ir jo pašalinimas žinomas, kaip išsilaisvinimas. Kai neprisirėsi prie dalykų pokyčio, pasieki amžiną realizacijos džiaugsmą. 10.4

Jūs vieningi, sąmoningi ir švarūs, kol viskas, kas egzistuoja – inertiška ir laikina. Neišmanymas pats iš savęs yra niekas, tai ką Jūs bandote suvokti? 10.5

Karalystė, vaikai, žmonos, kūnai, pasitenkinimai – visa tai Jūs prarandate iš gyvenimo į gyvenimą, nors [esate] labai prie jų prisirišę. 10.6

Užteks turto, jausmingumo ir gerų darbų. Samsaros miške protas niekada neras juose pasitenkinimo. 10.7

Kiek Jūs priėmėte [turėjote] gimimų – su žiauriomis ir ligotomis aplinkybėmis kūnui, protui ir kalbai? Dabar galų gale sustokite! 10.8

Aštavakra pasakė:

Nepažeidžiamas ir nerūpestingas, dabar suvokdamas, kad būtis, nebūtis ir pokyčiai – pati daiktų pasaulio prigimtis, kiekvienas lengvai randa ramybę. 11.1

Pasaulyje, kur mūsų galimybės apribotos, suvokiant, kad čia viskas nepastovu be Viešpaties, visko Kūrėjo, žmogus daugiau neprisirėša prie nieko. 11.2

Suprantant, kad besikeičiančios nesėkmės ir gerovės būseną įeina į gyvenimą nepriklausomai nuo jo, žmogus pasitenkina, geba valdyti jausmus ir nei myli, nei neapkenčia. 11.3

Suprasdamas, kad pasitenkinimai ir kančios, gimimas ir mirtis – nuo likimo ir kad tai, kas norima, negali būti pasiekta, žmogus pasilieka neveikiantis ir net kai veikia, prisirišimai neatsiranda. 11.4

Suprasdami, kad kančia nėra nieko kito rezultatas, kaip neišsipildžiusių svajonių, atmetęs visus norus, žmogus išgelbėja save nuo kančių ir yra laimingas ir pasaulyje – visada. 11.5

Suvokdamas, kad „aš – ne kūnas, ne kūno valdovas; aš – sąmonė“ kiekvienas pasieks aukščiausią būseną ir daugiau nenukris iki susitapatinimo su abejonėmis: priimti arba atmesti daliniškumą. 11.6

Suprasdamas, „Viskas tik manyje – nuo Brahmos iki paskutinės žolelės“ žmogus išsilaisvina nuo nepasitikėjimo; jis švarus pasaulyje ir yra nerūpestingas dėl pasiekimų arba nesėkmių. 11.7

Suprasdamas, kad visas šis besikeičiantis ir puikus pasaulis yra niekas, kiekvienas tampa švairiu suvokimu, laisvu nuo polinkiu, lyg niekas ir neegzistuoję; žmogus randa ramybę. 11.8

Džanaka pasakė:

Iš pradžių aš praradau polinkius fizinei veiklai, tuomet ilgoms kalboms ir galų gale spėjimams – kas tapo priežastimi, kodėl aš dabar pilnai pakankamas. 12.1

Nereaguodamas į garsus ir kitų jausmų veiklą, ir nekreipdamas jausmų į asmeninį egoizmą, mano protas sutelktas ir nesiblaško – kas yra priežastis, kodėl aš dabar pilnai pakankamas. 12.2

Tokių dalykų pasekmė kaip neadekvatumas, žmogus siekia sustabdyti protą. Pripažinęs šį faktą, aš dabar pilnai pakankamas. 12.3

Išsilaisvinus nuo įpročio atmesti ir priimti ir nustojus šiandieną gauti pasitenkinimą ir nusivylimą, o Brahmane, aš dabar pilnai pakankamas. 12.4

Gyvenimas visuomenėje, tuomet už jo ribų, meditacija ir prote sukurtų objektų pašalinimas – per tai aš pamačiau klaidą ir dabar aš pilnai pakankamas. 12.5

Taip pat, kaip veiksmai atliekami dėl neišmanymo, jų atsisakymas – taip pat. Pilnai pripažįstant šią esmę, aš dabar pilnai pakankamas. 12.6

Bandyamas apmąstyti tai, kas neapmąstoma, nėra normalu mėstančiam. Atsisakęs nuo tokios praktikos, aš dabar pilnai pakankamas. 12.7

Tas, kuris pasiekė tai, pasiekė gyvenimo tikslą. Tas, kuris įgavo tokią prigimtį, padarė tai, kas turi būti atlikta. 12.8

Džanaka pasakė:

Pasiekti vidinę laisvę nėra sunku, netgi su tokiu audinio gabalų ant klubų, tačiau aš gyvenu kaip noriu atsisakęs ir nuo atmetimo ir nuo įgavimo. 13.1

Kartais būna kančios dėl kūno, kartais dėl liežuvio ir kartais – dėl proto. Atsisakius nuo visų įprastų žmogiškųjų tikslų, aš gyvenu kaip noriu. 13.2

Pripažįstant, kad iš tiesų joks veiksmas niekada nėra atliekamas, aš gyvenu kaip noriu, tik egzistuoju dabartyje, kad būčiau darantysis. 13.3

Mistikai, tapatinantys save su kūnu, stabilūs laikantis arba vengiant tam tikrų veiksmų, tačiau aš gyvenu kaip noriu, atsisakęs nuo prisirišimų ir atmetimų. 13.4

Jokia nauda arba praradimas neliečia manęs stovinčio, einančio arba gulinčio, atitinkamai aš gyvenu kaip noriu, ar stoviu, einu ar miegu. 13.5

Aš nieko neprarandu sapne ir nieko negaunu pastangų dėka, atitinkamai aš gyvenu kaip noriu, atsisakęs nuo sėkmės ir praradimų. 13.6

Dažnai stebint tokių dalykų, kaip malonių objektų trūkumus, aš gyvenu kaip noriu, atsisakęs nuo malonaus ir nemalonaus. 13.7

Džaka pasakė:

Tas, kuris iš prigimties linkęs į tuštumą ir kas galvoja apie dalykus tik nesusimąstant, išsilaisvina nuo priešlaikinio įsiminimo, kaip prabudęs nuo purvo. 14.1

Kadangi mano norai buvo pašalinti, aš neturiu jokių turtų, draugų, priešų, jausmų, šventraščių arba žinių. 14.2

Suvokus mano aukščiausiąją Stebėtojo prigimtį žmoguje, Viešpaties, nesusidomėjimo būseną nelaisvei arba išsilaisvinimui, aš nejaučiu jokio polinkio į išsilaisvinimą. 14.3

Skirtingos būsenos to, kuris tuščias nuo neapibrėžtumo ir kas, iš išorės, klajoja kaip norisi, panašiai kaip beprotis, gali būti žinomi tik kažkam, kas toje pačioje būsenoje. 14.4

Aštavakra pasakė:

Tuo metu, kai žmogus su švariu protu gali pasiekti tikslą nevisai pagal kanonus, kitas gali ieškoti žinių visą gyvenimą ir vis dar būti išmuštas iš esmės. 15.1

Išsilaisvinimas – abejingumas pojūčių [juslių] objektams. Nelaisvė – meilė jausmams. Tai – žinios. Dabar darykite kaip norite. 15.2

Šis suvokimas daro gražiai kalbantį, protingą ir energingą žmogų kvailiu ir tingiu, todėl jo venkite tie, kurių tikslas – pasitenkinimai arba šlovė. 15.3

Jūs nesate kūnas, nei kūno valdytojas, nei veikiantis, nei gaunantis veiksmų pasekmes. Jūs – amžinai švari sąmonė, stebėtojas, neturintis jokių poreikių – tai gyvenkite laimingai. 15.4

Norai ir pyktis – proto objektai, tačiau jūs nesate protas ir jis niekada nebuvo jums. Jūs – pati sąmonė, be pasirinkimo, nekintanti – tai gyvenkite laimingai. 15.5

Pažinęs save visose būtybėse ir visas būtybes savyje, laimingas, laisvas nuo atsakomybės jausmo ir laisvas nuo rūpesčių. 15.6

Jūsų prigimtis – sąmonė, kurioje ištisi pasauliai kaip bangos jūroje. Tai – Jūs, be abejonės, tai būkite laisvi nuo susijaudinimo. 15.7

Turėkite tikėjimą, mano brangus, turėkite tikėjimą. Neleiskite sau būti įtraukti į aptemimą. Jūs pats Viešpats, kieno turtas yra žinios, Jūs nesate sąlygotumų priežastimi. 15.8

Kūnas, atitinkamai su jausmais, sustoja, būna ir juda. Jūs – nei atėjęs ir ne einantis, tai kam dėl kažko jaudintis? 15.9

Tegul kūnas gyvena iki Laikų pabaigos arba tiesiog jis ateina į pabaigą tiesiog dabar. Ką Jūs, kuris sudarytas iš švarios sąmonės, gauna arba praranda? 15.10

Leiskite pakilti pasaulio bangai arba tegul nukrenta, pagal asmeninę prigimtį – ir Jūs, dideliame vandenyne. Tai Jums nėra nauda ir nėra praradimas. 15.11

Mano brangus, Jūs sudaryti iš švarios sąmonės ir pasaulis nėra atskiras nuo Jūsų. Tai kas turi priimti arba atmesti ir kaip, ir kodėl? 15.12

Koks gali būti gimimas, karma arba atsakomybė šioje vienoje, nekintančioje, pasaulietiškoje, nesuteptoje ir begalinėje sąmonėje, kuri esate Jūs? 15.13

Ką Jūs bematytumėte, tai Jūs vienas pasireiškiate tame. Kaip gali apyrankės, grandinėlės ir kiti papuošimai skirtis nuo aukso, iš kurio jie padaryti? 15.14

Palikus tokius skirtumus, kaip „Tai – aš“ ir „aš – nesu tai“, pripažink, kad Viskas – Aš ir buk abejingas, ir būk laimingas. 15.15

Tai dėl jūsų neišmanymo viskas egzistuoja. Iš tiesų Jūs vienas egzistuojate. Be Jūsų nėra nieko samsaros ribose arba už jos ribų. 15.16

Žinant, kad viskas yra iliuzija, bet kas tampa laisvu nuo noru, švarių suvokimu pasaulyje, lyg niekas ir neegzistotų. 15.17

Tik vienas dalykas egzistavo, egzistuoja ir egzistuos būties vandenyne. Jums nėra sąlygojimų arba išsilaisvinimo. Gyvenkite laimingai ir realizuotai. 15.18

Būdami švaria sąmone, nejaudinkite savo proto mintimis „už“ arba „prieš“ būkite pasaulyje ir pasilikite laimingi savyje, iš esmės džiaugsmingi. 15.19

Pasilikite pilnoje meditacijoje ir laikykitės už nieko jūsų prote. Jūs laisvi savo tikroje prigimtyje, tai ką Jūs pasieksite, medituodami? 15.20

Aštavakra pasakė:

Mano brangus, Jūs galite pasakoti arba klausyti begalinį kiekį šventraščių, tačiau Jūs nebūsate savimi pilnai pakankami, kol negalėsite visko pamiršti. 16.1

Jūs galite, kaip išsilavinęs žmogus, gauti pasitenkinimą nuo turtų, veiklos ir meditacijos, tačiau jūsų protas bus vis dar tolimas nuo to, kas yra norų sustabdymas [nebuvimas], esantis ne objektuose. 16.2

Kiekvienas patiria kančias dėl asmeninių pastangų ir niekas to nesupranta. Tiesiog sekdami šį mokymą, laimingas pasiekia ramybę. 16.3

Sėkmė nepriklauso niekam, ne tai, kad aukščiausiam laipsnyje tingiam žmogui, kuriam netgi atverti ir užmerkti akis – nerimas. 16.4

Kai protas išsilaisvina nuo tokių priešingybių porų, kaip „aš padariau tai“ ir „aš nepadariau to“, tampa abejingas nuopelnams, turtams, jusliniam pasitenkinimui ir išsilaisvinimui. 16.5

Vienas žmogus susilaikantis ir neturintis polinkio į jusles [pojūčius], kitas trokštantis ir prisirišęs prie jų, tačiau tas, kuris laisvas nuo priėmimo ir atmetimo, nėra nei susilaikantis, nei godus. 16.6

Kol norai pasilieka, kurie yra nepakankamo išsiaiškinimo būseną, pasiliks juslinis pasibjaurėjimas ir potraukis - tai samsaros šaknis ir daigai. 16.7

Noras gimsta įprotyje, pasibjaurėjimas – nuo susilaikymo, tačiau išmintingas žmogus laisvas nuo priešingybių porų kaip vaikas ir tampa pats pilnai pakankamas. 16.8

Trokštantis [turintis potraukių] žmogus nori atsikratyti samsaros, kad išvengtų kančių, tačiau neturintis troškimų žmogus – be kančių ir nejaučia bėdos netgi čia. 16.9

Besididžiuojantis, tegul netgi išsilaisvinimu arba savo kūnu ir jaučiantis save jų savininku, nėra aiškiai regintis arba mistikas. Toks žmogus – vis dar tik kankinys. 16.10

Net jeigu Šiva, Višnu arba iš lotoso gimęs Brahma būtų jūsų guru, kol Jūs nepamirštumėte visko, jūs negalite būti patys savimi pakankami. 16.11

Aštavakra pasakė:

Jis, kuris patenkintas, su išvalytais jaslėmis [pojūčiais] ir visada pasitenkina vienatve, gavo žinių rezultatą ir taip pat jogos praktikos rezultatą. 17.1

Žinantis esmę niekada nesijaudina šiame pasaulyje, bendrai pasaulyje pilnas vienu savimi. 17.2

Nei vienas iš juslių [pojūčių] nepatenkina žmogaus, kuris rado pasitenkinimą savyje taip pat, kaip vynuogių lapai neduos pasitenkinimo drambliui, kuris randa malonius mango lapus. 17.3

Žmogų, kuris neprisiriša prie daiktų, kuriais mėgaujasi ir nenori turėti daiktų, kuriais mėgaujasi, [tokį] sunku rasti. 17.4

Tie, kuri nori pasitenkinimo ir tie, kurie nori išsilaisvinimo, abu surišti samsaroje; didingos sielos žmogus, nenorintis nei pasitenkinimų, nei išsilaisvinimo, iš tiesų retas. 17.5

Tik gerovinis protas laisvas nuo įsitraukimo arba atmetimo į religiją, turtus, jusles [pojūčius], gyvenimą ir taip pat mirtį. 17.6

Toks nejaučia noro pašalinti visą tai, nei pykčio nuo to tęsimo, nes kaip sėkmingas žmogus gyvena laimingai, nepriklausomai nuo dabarties aplinkybių. 17.7

Taip realizavęs šias žinias, pakankamas-patenkintas [удовлетворенный], išlaisvinęs protą, jis gyvena laimingai tiesiog stebėdamas tai, kas stebima, tiesiog klausydamas tai, kas klausoma, tiesiog jausdamas tai, kas jaučiama, tiesiog uostydamas tai, kas kvėpia ir tiesiog suvokdamas skonį to, ką bando. 17.8

Kam samsaros vandenynas išdžiuvo, nėra prisirišimų arba pasibjaurėjimo. Jis žiūri dėmesingai, laisvai, veikdamas be išankstinių ketinimų ir niekada už nieko nesilaiko jausmais. 17.9

Žinoma, aukščiausioji būseną – visur – išsilaisvinusiam protui. Viena – sapne ir būdravime, su atmerkтомis arba užmerkтомis akimis. 17.10

Išsilaisvinęs puikus visur, laisvas nuo visų norų. Visur priimamas šaltakraujiškai ir švaria širdimi. Stebint, klausant, jaučiant, uodžiant, ragaujant skonį, kalbant ir praeinat, didinga siela, išsilaisvinusi nuo siekių pasiekti arba išvengti kažko, iš tiesų laisva. 17.12

Išsilaisvinęs žmogus laisvas nuo norų. Toks ir nekaltina, ir ne nekaltina (giria, džiaugiasi, nusivilia, duoda, ima...) 17.13

Kai didingas, jaudulio neapimtas ir šaltakraujis norų patenkinimo situacijose arba šalia mirties, jis iš tiesų išlaisvintas. 17.14

Nėra skirtumo tarp pasitenkinimo ir skausmo, vyro ir moters, sėkmės ir nesėkmės – išmintingam žmogui, kuris stebi viską, kaip lygų. 17.15

Nėra agresijos arba atjautos, puikybės arba nuolankumo, pasitikėjimo arba susipainiojimo žmogui, kurį užbaigė valdyti įprasta dienos tekmė. 17.16

Išsilaisvinęs žmogus nėra neturintis polinkio į jusles ir tuo tarpu jis neprisirišęs prie jų. Jis mėgaujasi savyje nepertraukiamai su vienišu protu ir pasiekime, ir nepasiekime. 17.17

Įsitvirtinęs absoliučioje būsenoje, su tuščiu protu, nežino vidinio pastovumo alternatyvų ir vidinio pastovumo trūkumų ir gero, ir blogo. 17.18

Laisvas nuo „mano“ ir „turtas“ ir jaučiantis atsakomybę, žinantis, kad niekas neegzistuoja, su visais norais, kurie užgesinti savo viduje, jis neveikia netgi veikdamas. 17.19

Tas, kurio proto veikla ištirpusi, pasiekia neaprašomą būseną ir laisvas nuo proto aptemimų, svajonių ir neišmanymo. 17.20

Aštavakra pasakė:

Šlovę sąmonei, dėl kurios pats aptemimas tampa kaip svajonę [netikra iliuzija], kuri yra gryna sėkmė, pasaulis ir šviesa. 18.1

Galima gauti visų rūšių pasitenkinimus gautus nuo pasitenkinimo objektų, tačiau neįmanoma būti laimingu kaip tik atsisakius nuo visko. 18.2

Kokia gali būti sėkmė tam, kuris iš vidaus sudegintas liepsnojančia saule pasiekimo būtinumui, be pasaulio nektaro lietaus? 18.3

Šis egzistavimas yra tik vaizduotės vaisius. Jis yra niekas realybėje, tačiau nėra jausmo sieloje, kad būtų žinoma, kaip atskirti esminį ir iliuzinį. 18.4

Karalystė „tikrojo [esminio] aš“ šalia ir tuo tarpu negali būti pasiekta papildomais savo prigimties apribojimais. Ji neatvaizduojama, lengva, nesikeičianti ir tobula. 18.5

Paprastu aptemimų pašalinimu ir tikrosios prigimties pripažinimu, tie, kurių matymas neturi debesų, gyvena laisvi nuo kančių. 18.6

Suvokiant viską tik kaip vaizduotės rezultatą ir save kaip amžinai laisvą, kaip išmintingas žmogus elgsis lyg kvailys? 18.7

Suvokus save Dievu ir egzistuojančiu ir neegzistuojančiu tik vaizduotėje, ką žmogus turi atmesti, studijuoti, kalbėti arba daryti? 18.8

Tokie spėjimai, kaip „aš – [esu] tai“ arba „aš – nesu tai“ sustoja mistikui, kuris įgavo ramią realizaciją „viskas aš“. 18.9

Mistikui, kuris rado nuolankumą, nėra išsiblašymo arba koncentracijos, transcendentinių žinių arba neišmanymo, jokio pasitenkinimo ir jokių kančių. 18.10

Valdyti dangų arba skurdas, nauda arba praradimas, gyvenimas visuomenėje arba miške, tame nėra skirtumo mistikui, kurio prigimtis laisva nuo skirstymo. 18.11

Nėra religijos, turtų, jausmingumo arba skirtumų mistikui, kuris laisvas nuo priešingybių porų kaip „aš padariau tai“ ir „aš nepadariau to“. 18.12

Nėra jokių įsipareigojimų arba bet kokių prisirišimų širdyje išsilaisvinusiam mistikui, netgi šiame gyvenime. Tokie dalykai gyvenantiems. 18.13

Nėra aptemimų, visatos, meditacijos į Tai arba išsilaisvinimo giliai ramiai didingai sielai. Visi šie dalykai – tik vaizduotės karalystė. 18.14

Žmogus gali suvokti, kad viskas iliuzija, tačiau kaip be norų?.. Net matant, niekas to nemato. 18.15

Tas, kuris pamatė Aukščiausiąjį Brahmaną, gali galvoti „ah, aš – Brahma“, tačiau ką galvoti jam, kuris yra ne mintyje ir kuris [yra] ne jokiame dualume. 18.16

Tas, kuris pastebėjo, kad išsiblaškę, gali padėti tam pabaigą, tačiau geroviniam nėra dualumo. Kai nėra ką pasiekti, ką daryti? 18.17

Išminčius, skirtingai nuo pasauliečio žmogaus, nemato vidinio pastovumo, išsiblašymo arba klaidų, netgi gyvenant, kaip pasauliečiam žmogui. 18.18

Niekas nedaroma tam, kuris laisvas nuo būties ir nebūties, kuris pakankamas-patenkintas, laisvas nuo norų ir išmintingas, net jeigu viso pasaulio akyse atlieka veiksmą. 18.19

Išmintingas žmogus, kuris tik stebėjimu lydi tai, kas daroma dabartyje savaime, nesusiduria su jokiais sunkumais veikloje arba neveikime. 18.20

Tas, kuris neturi norų, savarankiškas, nepriklausomas ir laisvas nuo įsipareigojimų, yra kaip miręs lapas, nuneštas vėjo sąlyginio priežasties ryšio. 18.21

Nėra nei džiaugsmo, nei liūdesio tam, kuris tapo transcendentinis samsarai. Visur gyvenime su nuolankiu protu, lyg be kūno. 18.22

Tas, kurio džiaugsmas – savyje ir kuris taikus ir švarus, nesiekia išsižadėjimo ir nesuteikia reikšmės praradimams. 18.23

Žmogui su iš tiesų tuščiu protu, gyvenančiu pakankamume [patenkintame] nėra tokio dalyko, kaip puikybė arba klaidingas nuolankumas, kaip įprastam žmogui. 18.24

„Šį veiksmažį atliko kūnas, ne aš.“ Švarus žmogus, taip galvojantis, neveikia net veikime. 18.25

Jis veikia, nors negeba paaiškinti kodėl, nebūdamas kvailys; išsilaisvinęs, netgi tuo metu, kai veikia, laimingas ir palaimintas. Taip jis laimingas netgi samsaroje. 18.26

Tas, kuris turi pakankamai begalinių apmąstymų ir pasiekė ramybę, negalvoja (žino, klauso arba žiūri). 18.27

Tas, kuris yra ne pastovume ir proto neramybėje, nenori išsilaisvinimo arba jo priešingybių, nei jų rezultatų Pažinęs, kad daiktai yra tik vaizduotės vaisius, didinga siela gyvena kaip Dievas čia ir dabar. 18.28

Žmogus jaučia atsakomybę už savo poelgius netgi neatlikdamas jų, tačiau nėra jokios prasmės atliktame arba neatliktame išmintingam žmogui, laisvam nuo atsakomybės jausmo. 18.29

Išsilaisvinusio žmogaus protas nėra liūdintis ar patenkintas. Jis šviečia, nesutrikdomas, be norų ir laisvas nuo abejonių. 18.30

Tas, kurio protas nenukreiptas apmąstyti arba veikti, mąsto ir veikia be tikslo. 18.31

Kvailas žmogus susipainioja netgi klausydamas esmę [tiesas, истины], tuo tarpu protingas žmogus – nuolankiai tai priima, taip pat kaip kvailys. 18.32

Neišmanantis deda dideles pastangas, praktikuodamas koncentraciją ir proto kontrolę, kai išmintingas nemato nieko, kas turi būti atlikta ir pasilieka savyje, kaip tas miegantis. 18.33

Kvailys nepasiekia veiksmų sustojimo, veikia jis ar atsisako nuo veiksmų, tuo tarpu išmintingas žmogus randa ramybę savyje, tiesiog žinodamas esmę [tiesą]. 18.34

Žmonės nėra toje būsenoje, kad įvertintų pačius save – tegul jie švarios sąmonės, aiškūs, pilni, ne dualume ir tobuli. 18.35

Kvailiai nepasiekia išsilaisvinimo net per reguliarią praktiką, tačiau sėkmingai pasilieka laisvi ir neveikiantys tiesiog dėl atskyrimo. 18.36

Kvailas nepasiekia Aukščiausiojo, nes jis nori būti Juo ir tuo tarpu išmintingas žmogus mėgaujasi Aukščiausiuoju Viešpačiu netgi nenorėdamas to. 18.37

Neegzistuojant be palaikymo ir siekiant pasiekimų, kvailys maitina samsarą, tuo tarpu išmintingas sunaikina pačios nelaimės šaknį. 18.38

Kvailys neranda ramybės, nes jis to nori, kai išminčius atskiria esmę ir yra visada nuolankus. 18.39

Koks gali būti savęs pažinimas tam, kurio žinios priklauso nuo to, kas matoma? Išmintingas nemato nieko to, tačiau mato save begalinį. 18.40

Kaip galima nustoti galvoti klystančiam, kuris to siekia? Ir tai visada natūralu išmintingam žmogui, kuris pasitenkino savyje. 18.41

Kažkas galvoja, kad niekas egzistuoja, o kiti – kad nieko nedaro. Retas žmogus negalvoja taip ir tokiu būdu [yra] laisvas nuo abejonių. 18.42

Tokie silpni mąstyme galvoja apie save kaip apie švarų nedualumą, tačiau kaip tokio aptemimo pasekmė – jie ne tai ir pasilieka nerealizuoti visą jų gyvenimą. 18.43

Žmogaus protas, kuris trokšta išsilaisvinimo, negali rasti jokios ramybės savo viduje, tačiau išsilaisvinusio protas visada laisvas nuo pačio būties fakto, kuris ne šioje kategorijoje. 18.44

Stebint jausmų tigrus, išsigandęs iškarto įeina į praktikos prieglaudą sustabdant mintis ir koncentraciją. 18.45

Esant norų nebuvimo liūtui, jausmų drambliai ramiai pabėga arba, jeigu jie negali bėgti, tarnauja šiam karaliui kaip veidmainiai. 18.46

Žmogus, laisvas nuo abejonių ir kieno protas laisvas nuo ilgesio ir bjaurėjimosi, nesijaudina dėl išsilaisvinimo priemonių. Ar stebi, klauso, jaučia, uodžia ar bando maistą – laisvas. 18.47

Tas, kurio protas švarus ir nesiblašantis nuo paprasto Esmės [Tiesos] klausymo, nemato nei veiksmo, nei atsisakymo nuo veiksmo, nei priežasties skirtumams. 18.48

Švarus žmogus daro ką tenka daryti, kad realizuotų gerą arba blogą, tokiuose veiksmuose kaip vaikas. 18.49

Vidine laisve pasiekama laimė, vidine laisve pasiekiamas Aukščiausiasis, vidine laisve pasiekia minties nebuvimą, vidinė laisvė – [veda į] Galutinę Būseną. 18.50

Kai nemato savęs nei darančiu, nei gaunančiu pasekmes, tuomet visos proto bangos nurimsta. 18.51

Vertas dėmesio spontaniškas, išmintingo nesusitapatinimas, tačiau ne tyčinis tikslinis kvailio neveikimas. 18.52

Išmintingas, išvengęs vaizduotės, nesurištas ir nesukaustytas suvokimu, gali mėgautis savimi viduryje turgaus arba atvirkščiai, kalnų uoloje. 18.53

Nėra jokio prisirišimo ir polinkio išminčiaus širdyje, ar jis mato ar netgi reiškia pagarbos ženklus mokytam išminčiui, astronominiam fenomenui, šventai vietai, tarnaitai, karaliui arba draugui. 18.54

Mistikas neišeina iš pusiausvyros, net kai yra įžeidinėjamas tarnų, sūnaus, žmonos, anūkų ar kitų giminaičių pajuokos. 18.55

Patenkintas, net kai turi būti nepatenkintas, nekenčiantis, netgi patyręs skausmą. Tik tapęs tokiu pačiu, gali žinoti puikią tokio žmogaus būseną. 18.56

Atsakomybės pojūtis ir yra Samsara. Išmintingas, būdamas tuščias, beformis, nekintantis ir tobulas nepastebi tokio dalyko. 18.57

Net neveikiantį kvailį įveikia nerimas, tuo tarpu realizuotas žmogus pasilieka ramus netgi užimtas tuo, kas daroma. 18.58

Laimingas stovintis, laimingas sėdintis, laimingas miegantis ir laimingas atėjęs ir einantis. Laimingas kalba ir tyli, laimingas, priimdamas maistą ir pasninkaudamas. Tai – žmogaus gyvenimas pasaulyje. 18.59

Gyvendamas savo namuose, kaip pasaulietiški žmonės, būdamas savyje, nejaučia jokios kasdienio gyvenimo nelaimės, pasilieka ramus kaip didelis ežeras, dabar atranda, kad visi sielvartai palieka. 18.60

Net susilaikymas nuo veiksmų veda į kvailio veiksmus, tuo tarpu netgi išmintingo žmogaus veiksmai atneša neveikimo vaisius. 18.61

Kvailys dažnai rodo pasibjaurėjimą turtams, tačiau tam, kieno prisirišimas prie kūno susilpnėjo, nėra nei prisirišimo, nei pasibjaurėjimo. 18.62

Kvailio protas visada pagautas mąstant arba nemąstant, tačiau išmintingas žmogus turi negalvojimo prigimtį, todėl, kad spontaniškai galvoja apie tai, ką tenka galvoti. 18.63

Mistikui, kuris elgiasi kaip vaikas be norų ir bet kokiame veiksmė, tokiam švariam nėra nieko pririšančio netgi atliekant darbą. 18.64

Palaimintas tas, kuris žino save ir vienas ir tas pats visose būsenose, su protu, laisvas nuo siekių, ar mato, klauso, jaučia, uodžia arba bando. 18.65

Nepavaldus Samsarai, individualizmo jausmui, tikslui arba kryptingoms mintims, išmintingas žmogus, kuris visada laisvas nuo svajojimų ir nepakeičiamas, kaip erdvė. 18.66

Didingas tas, kuris atsisakė nuo visų tikslų, jis – pakankamumo-patenkinimo gimimas; toks charakteris ir vidinis centras į Nenusakomą yra labai tiesioginis. 18.67

Trumpai tariant – didinga siela – kas atėjo, kad pažintų Esmę – be pasitenkinimo ar išsilaisvinimo norų ir visuomet, ir visur laisvas nuo prisirišimų. 18.68

Ką turi daryti žmogus, kuris – švari sąmonė ir atsisakyti nuo visko, kas gali būti išreikšta žodžiais nuo pačio aukščiausio dangaus iki pačios žemės? 18.69

Švarus žmogus, patyręs [tai, kas] Neaprašomą, pasiekia asmeninės prigimties pasaulį, suvokdamas, kad čia viskas – tik iliuzija ir yra niekas. 18.70

Nėra jokių taisyklių, troškimų nebuvimo, išsižadėjimų arba meditacijos tam, kuris švarus suvokimas iš prigimties ir kuris nepripažįsta jokių stereotipų to, kas vyksta. 18.71

Tam, kuris šviečia Begalybės spindesiu ir nėra pavaldus natūraliam priežasties ryšiui, niekas nėra nei sąlygota, nei išlaisvinta, nei pasitenkinimu, nei kančia. 18.72

Švari iliuzija valdo Samsarą iki savirealizacijos. Prašvitęs žmogus gyvena grožyje laisvės nuo „aš“ ir „mano“, nuo atsakomybės jausmo ir nuo bet kokių prisirišimų. 18.73

Mistikui, suvokusiam save nesugriaunamą ir ne kančiose, nėra nei pasaulietišku žinių, nei prasmės žodžiuose „aš kūnas“ arba „mano kūnas“. 18.74

Tik žemo intelekto žmogus palieka veiklą, kaip sustabdo mąstymą, dėl ko krenta į proto susipainiojimą ir atliekamą kvailystę. 18.75

Kvailys neatsikrato kvailumo netgi klausydamas esmės. Jis gali iš išorės atrodyti laisvas nuo geismo, tačiau viduje jis vis dar nori jausmų. 18.76

Nors pasaulio akyse jis aktyvus, žmogus, veikiantis per žinias, neranda jokio užsiėmimo pokalbiui apie kažką. 18.77

Išmintingam žmogui, kuris visada nekintantis ir bebaimis, nėra nei tamsos, nei šviesos, nei sugriovimo, nei kas tai bebūtų. 18.78

Nėra nei dvasios jėgos, nei gerovinio proto, nei drąsos mistikui, kurio prigimtis už aprašymo ribų ir kuris laisvas nuo individualumo. 18.79

Nėra nei dangaus, nei pragaro, nei netgi išsilaisvinimo šiame gyvenime. Žodyje, kurį mato regintis, niekas iš viso neegzistuoja. 18.80

Jis nei siekia turtų, nei liūdi jų nebuvime. Ramus išminčiaus protas pilnas nemirtingumo nektaro. 18.81

Troškimų neturintis negiria gero ir nekaltina blogo. Patenkintas ir lygus skausme ir pasitenkinime, nemato nieko, kas turi būti atliekama. 18.82

Išmintingas žmogus nei nekenčia samsaros arba siekia pažinti save. Laisvas nuo pasitenkinimų ir nekantrybės, jis nei miręs ir jis nėra gyvas. 18.83

Išmintingas žmogus išsiskiria laisve ir nekantrumu, be prisirišimo prie tokių dalykų, kaip vaikai ar sutuoktinė, laisvas nuo juslinių siekių ir netgi nesijaudina dėl asmeninio kūno. 18.84

Išmintingam žmogui visur ramybė, kuris gyvena iš to, kas savaimė ateina, eina ten, kur einasi ir gulasi miegoti ten, kur užtiko nusileidusi saulė. 18.85

Leiskite kūnui skristi arba kristi. Didinga siela negalvoja apie tai, pamiršusi apie buvimą samsaroje, remiasi į tikrosios prigimties pagrindimą. 18.86

Išmintingas žmogus džiaugsmingas asmeniniu pilnumu ir be turtų, veikiantis, kaip patinka, laisvas nuo dualumo ir atsikratęs abejonių ir be prisirišimų prie bet kokios būtybės. 18.87

Išmintingas žmogus įveikia kitus būseną be „savęs“ pojūčio. Žemė, akmuo arba auksas – jam yra tas pats. Širdies prisirišimų mazgai išrišti ir taip žmogus išlaisvintas nuo godumo ir aklumo 18.88

Kas susilygins su pasitenkinimu, išlaisvintos sielos, kuri į nieką nekreipia ypatingo dėmesio ir neturi jokio noru, pasilikusių širdyje? 18.89

Kas be tiesmukumo, be norų, nežino žinodamas, mato nematydamas ir nekalba kalbėdamas? 18.90

Skurdžius arba karalius, jis įveikia kitus, tas, kuris – be norų ir kurio daiktų matymas pašalintas nuo „gero“ ir „blogo“. 18.91

Nėra nei nederamo poelgio, nei pasiekimo, nei netgi esmės pažinimo išminčiui, pasiekusiam tikslą ir kuris dabar – pati realizacija neįmantriam nuoširdumui. 18.92

Tai, ką patyrė išsilaisvinęs nuo norų ir laisvas nuo kančių ir pasitenkinęs ramybe savyje – kaip tai gali būti aprašyta ir kuo? 18.93

Išminčius, pasitenkinęs visose aplinkybėse, nemiega netgi giliame sapne, nemiega svajonėse, nei prabunda, kai aktyvus. 18.94

Matantis esmę – be minties netgi apmąstant, be jausmų tarp jausmų, nesuprasdamas netgi suvokime ir be atsakomybės jausmo netgi sau. 18.95

Nei laimingas, nei nelaimingas, nei atskiras, nei pririštas, nei siekiantis išsilaisvinimo, nei išlaisvintas – nėra nei kažkas, nei niekas. 18.96

Nei išprotėjęs beprotybėje, su nejudančiu protu, neabejingas, ne kvailas kvailume, taip palaimintas netgi neišmintingas išmintyje. 18.97

Išlaisvintas žmogus šaltakraujis visose aplinkybėse ir laisvas nuo sąlygotumo „atliekamo“ ir „atliekančio“. Jis – vienas ir tas patas visur ir visada, be potraukio. Toks nesijaudina dėl to, kas buvo padaryta arba nebuvo padaryta. 18.98

Toks nepatenkintas, kai giria, nei liūdi, kai kaltina. Jis nebijo mirties, nei prisirišęs prie gyvenimo. 18.99

Žmogus su ramybe sieloje nesiekia [eiti į] visuomenę arba mišką. Kas tai bebūtų ir kur tai bebūtų, jis pasilieka tas pats. 18.100

Džanaka pasakė:

Esmės [Tiesos] suvokimo pincetu aš sugebėjau ištraukti liguistą smaigalį iš savo širdies. 19.1

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje, nėra jokios religijos, jausmingumo, turtų, filosofijos, dualumo arba nedualumo. 19.2

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje, nėra jokios praeities, ateities ar dabarties. Nėra jokio kosmoso arba amžinybės. 19.3

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje nėra „mano“ arba „nemano“, nieko gero arba blogo, nėra galvojimo arba minčių nebuvimo. 19.4

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje, nėra vaizduotės arba gilaus sapno, jokio prabudimo, jokios kitos būsenos už jų [ribos] ir, žinoma, jokių baimių. 19.5

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje, nėra nieko tolimo ir nieko artimo, nieko ribose arba be, nieko didelio ir nieko mažo. 19.6

Man, įsitvirtinusiame asmeninėje šlovėje, nėra jokio gyvenimo arba mirties, jokių pasaulių arba šio pasaulio daiktų, jokio beprotiškumo ir jokio proto stabilumo [nejudėjimo]. 19.7

Man, pasiliekančiame pačiame savyje, nėra jokio poreikio pokalbyje apie tris gyvenimo tikslus, jogą arba žinias. 19.8

Džanaka pasakė:

Mano švariausioje prigimtyje nėra jokių elementų, jokio kūno, jokių gebėjimų, jokio proto. Nėra nieko iliuziško ir jokios nevilties. 20.1

Man, laisvam nuo dualumo suvokimo, nėra jokių šventų raštų, jokio asmeninio savęs pažinimo, jokio proto, laisvo nuo juslių objektų, jokio pasitenkinimo ir jokios laisvės nuo norų. 20.2

Nėra jokio žinojimo arba neišmanymo, nėra „aš“, „tai“, arba „mano“, jokio sąlygotumo, jokio išsilaisvinimo ir jokios asmeninės prigimties. 20.3

Tam, kuris visada laisvas nuo individualumo, nėra jokių priežasčių ir pasekmių, jokio išsilaisvinimo gyvenimo bėgyje ir jokio užbaigimo mirtyje. 20.4

Man, laisvam nuo individualumo, nėra jokio „darančio“ ir jokio „kenčiančio“ pasekmes, jokio veikimo sustojimo, jokio minties atsiradimo, jokio tikslo ir jokių idėjų, dėl rezultatų. 20.5

Nėra jokio pasaulio, jokios išsilaisvinimo paieškos, jokių mistikų, jokių regėtojų, niekas neapriboja ir niekas neišlaisvina. Aš pasilieku asmeninėje nedualioje prigimtyje. 20.6

Nėra jokio atgimimo arba inkarnacijos, jokio tikslo, priemonių, ieškojimo arba pasiekimo. Aš ilsiuosi asmeninėje nedualioje prigimtyje. 20.7

Man, visada švariam, nėra vertinančio, matmens, nieko, kad būtų vertinama ar [pačio] įvertinimo. 20.8

Man, visada neveikiančiam, nėra jokio išsiskaidymo arba proto koncentracijos, jokio suvokimo trūkumo, jokio kvailumo, jokio džiaugsmo ir jokio liūdesio. 20.9

Man, visada laisvam nuo teisimo, nėra nei įprastos tiesios, nei absoliučios esmės [tiesos], jokios laimės ir jokių kančių. 20.10

Man, kuris visada švarus, nėra iliuzijų, samsaros, prisirišimų arba išsižadėjimų, jokių gyvų būtybių ir jokio Dievo. 20.11

Man, kuris visada nejudantis ir neskaidomas, įsitvirtinęs pačiame savyje, nėra jokios veiklos arba veiklos nebuvimo, jokio išsilaisvinimo ir jokio sąlygotumo. 20.12

Man, kuris palaimintas ir beribis, nėra jokio inicijavimo arba šventų raštų, jokio mokinio arba mokytojo ir jokio žmogiško gyvenimo tikslo. 20.13

Nėra būties ar nebūties, jokios vienybės ar dualumo. Apie ką dar čia kalbėti? Niekas iš manęs nekyla. 20.14